

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **COLOSEUM NEMOVITOSTI s.r.o.**
sídlem Květná 167/3, Brno
zastoupený Mgr. Jiřím Zrůstkem, advokátem
Advokátní kancelář Zrůstek, Lůdl a partneři v.o.s.
sídlem Doudlebská 1699/5, Praha 4 - Pankrác

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 567/5, Praha

o žalobě proti rozhodnutí České obchodní inspekce č.j. ČOI
18175/17/O100/3000/16/17/Hl/Št ze dne 3.5.2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce podal ke zdejšímu soudu žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 3.5.2017, č.j. ČOI 18175/17/O100/3000/16/17/HI/Št, kterým bylo částečně zrušeno, částečně změněno a ve zbytku potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského kraje ze dne 2.1.2017, č.j. ČOI 160631/16/3000/R/Mach, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč z důvodu porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a z důvodu neposkytnutí informací o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí mimo jiné změněno tak, že výše pokuty byla snížena na 28 000 Kč, neboť žalovaná správní řízení v části týkající se nesplnění informační povinnosti v případě sporu dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele zastavila.

II. Shrnutí procesního postojе žalobce

2. Žalobce byl napadeným i jemu předcházejícím rozhodnutím zkrácen na svých právech a byla mu uložena pokuta za skutek, kterého se nedopustil. Žalobce nenaplnil objektivní skutkovou podstatu správního deliktu; při prodeji bytové jednotky uvedl informace, které mu byly poskytnuty prodávajícím. Žalovaná vycházela z nesprávné úvahy, že „...*jakékoliv sdělení spotřebiteli, u kterého se později ukáže, že neodpovídá reálnému stavu věci, je klamavou praktikou*...“. Prodávající (vlastník bytu) v nabídkovém listu uvedl, že plocha bytu činí cca 80 m²; po zohlednění předpokládané plochy balkónu proto žalobce v inzerátu uvedl údaj 82 m². Žalobce dále namítá, že spotřebitel zasahoval do pracovních verzí smluv, a proto byl-li pro něho údaj o ploše bytu zásadní, jistě by trval na zakotvení údaje o ploše bytu v kupní smlouvě. Podle žalobce nebylo jeho povinností (v rámci povinností zprostředkovatele) aktivně vyhledávat a ověřovat informace od prodávajícího. Z § 2446 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, je podle žalobce zřejmé, že informační povinnost zprostředkovatele (žalobce) se vztahuje pouze na ty skutečnosti, které zprostředkovatel získá v rámci plnění povinností dle zprostředkovatelské smlouvy, případně na takové informace, které mu jsou známy z jeho činnosti. Průměrný spotřebitel, který je v rozumné míře pozorný a opatrný, nemohl být informací o ploše bytu veden k rozhodnutí o koupi bytu, které by jinak neučinil. Inzerát je podle žalobce pouze prvotní informací; postupně následují další jednání a poskytování informací. Žalobce dále namítá, že součástí plochy bytu je také plocha sklepa a informace o ploše bytu tak není všeobjímající. Spotřebitel navíc dne 25.2.2016 obdržel od realitního makléře prostřednictvím e-mailu půdorys bytu s vyznačenou výměrou některých místností a s rozměry všech místností bytu. Spotřebitel tak měl možnost si skutečnou výměru bytu ověřit. Skutečnou plochu bytu byla možné ověřit také v průběhu prohlídky bytu. V inzerátu je navíc obsažen popis hlavních místností včetně jejich výměry a tyto výměry v součtu 82 m² nedosahují. Ve spojení s dalšími informacemi v inzerátu nemohl spotřebitel dospět k závěru o tom, že plocha bytu činí 82 m². Spotřebitel byt fyzicky viděl – jestliže by se mu byt nelíbil, jistě by jej nekoupil; „...*spotřebitel nejen, že kupní smlouvu dne 15.3.2016 uzavřel po předchozí prohlídce, ale kupní cenu také zaplatil, a to v době, kdy již věděl, jaká je výměra bytové jednotky*...“. V replice žalobce opětovně odmítl argumentaci žalované.
3. Ve vztahu k informování spotřebitele o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelského sporu žalobce namítá, že sice uznává své pochybení, avšak rozporuje výši uložené sankce. Povinnost informovat spotřebitele o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelského sporu byla zakotvena do zákona o ochraně spotřebitele novelou účinnou od 1.2.2016. K porušení povinností došlo již

dne 25.2.2016. Prvostupňový správní orgán tak měl žalobce vyzvat k nápravě, což ostatně žalobce učinil sám automaticky. I samotný spotřebitel si byl vědom možnosti mimosoudního řešení spotřebitelského sporu, neboť této možnosti, byť neúspěšně, využil.

4. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené a jemu předcházející rozhodnutí zrušit. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního postojů žalované

5. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a především uvedla, že přestože žalobce působil jako zprostředkovatel, dopadaly na něho také povinnosti plynoucí ze zákona o ochraně spotřebitele, a to včetně povinnosti jednat v souladu s požadavky odborné péče. Podle žalované tak měl žalobce poskytovat spotřebiteli pouze „...*pravdivé, úplné, srozumitelné, jednoznačné, zřetelné a ověřené informace*...“. Spotřebitel vycházel z původní informace, že výměra bytu je 82 m². To, že žalobce vycházel z informací od prodávajícího, jej nezbavuje odpovědnosti za řádné uvádění informací. V nyní posuzované věci není podle žalované rozhodné, zda spotřebitel byt koupil; podstatné je, že informace o výměře bytu mohla ovlivnit úvahu spotřebitele o koupi bytu. Nadto podle žalované rozdíl mezi deklarovanou a skutečnou plochou bytu byl větší (7 m²). Podle žalované nelze po spotřebiteli, který spoléhá na poctivost prodávajícího, požadovat, aby si podávané informace ověřoval a vypočítával výměru bytu. Úhrnná pokuta, která byla žalobci uložena, odpovídá okolnostem případu.
6. Žalovaná navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta, a na tomto procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Zdejší soud přezkoumával napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a rozhodoval bez jednání za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s.
9. Klíčové v nyní posuzované věci je právní posouzení, zda žalobce jako realitní makléř (zprostředkovatel) nese odpovědnost za chybně uvedenou výměru nabízeného bytu, přestože údaj o ploše bytu převzal žalobce od vlastníka bytu (prodávajícího).
10. Z podnětu spotřebitele ze dne 25.4.2016 soudu vyplývá, že po podepsání kupní smlouvy spotřebitel zjistil, že výměra užitné plochy bytu byla 75 m², tedy o 7 m² méně než bylo uvedeno v inzerátu žalobce (82 m²), a že vzhledem k důvěře v realitní kancelář (tedy v žalobce) neměl důvod pochybovat o správnosti poskytnutých údajů.
11. Správním spisem prochází inzerát na webových stránkách žalobce, který byl předložen v rámci kontroly dne 12.5.2016. Z inzerátu plyne, že žalobce jako zprostředkovatel nabízel ke koupi byt 3+1 v Brně. V inzerátu žalobce mimo jiné uvedl: „...*byt je v OV, celková podlahová plocha je 75 m². Byt je situován v 3.NP/9.NP, okna jsou v bytě plastová, vytápění a obřev je centrální. Dispozice: kuchyň 12,1 m², obývací pokoj 15,7 m², pokoj 13,8 m², ložnice 12,2 m², chodba 8 m², komora 2,7 m², na podlaže v pokojích jsou koberce a PVC. K bytu náleží sklepní koje a komora na patře, tudíž je dostatek úložného prostoru, parkování auta je možné před domem, k užívání je zde také sušárna a kolárna*...“. Mgr. H., advokát spotřebitele, který podal podnět prvostupňovému správnímu orgánu, v e-mailu ze dne 2.6.2016, který byl adresovaný prvostupňovému správnímu orgánu, uvedl, že obsah inzerátu byl „...*dodatečně pozměněn na údaj 75 m², avšak již ze samotné adresy webové stránky a názvu obrázků*“.

umístěných na webové stránce je zřejmý původní a originální stav, jak byl obsah vytvořen a na internetu zveřejněn. Je zřejmé, že byt' došlo na webové stránce ke změnám, tak tyto ani ex post nebyly důsledné a stále lze ověřit původní stav, kterým je inzerce údaje 82 m². Zejména je z uvedené zřejmé spolu se vším, co bylo mým klientem sděleno a doloženo, že obsah webu byl takový, jak klient uvádí...“. Svá tvrzení zmocněnec spotřebitele doložil dne 24.5.2016 kopiemi náhledů na webovou stránku s inzerátem na prodej bytu na CD. Na CD byla také umístěna videa, ze kterých je patrné, že při využití služby „google archive“ byla v inzerátu žalobce ke dni 24.2.2016 uvedena plocha bytu 82 m². Spotřebitel (jeho zmocněnec) dne 24.5.2016 dále zaslal prvostupňovému správnímu orgánu e-mail, jehož přílohou byla e-mailová komunikace vedená ve dnech 28.3.2016 a 29.3.2016 mezi spotřebitelem a žalobcem (realitním makléřem L. U.). Z doložených e-mailů soudu vyplývá, že spotřebitel pojal pochybnost o skutečné ploše bytu po vyhotovení znaleckého posudku pro banku; v odpovědi na dotaz spotřebitele žalobce uvedl, že vycházel z informací prodávajícího a že skutečná plocha bytu je 74,93 m² bez započítání plochy balkónu (2,3 m²).

12. Ze spotřebitelem doložených podkladů, které procházejí správním spisem, tedy zdejšímu soudu vyplývá, že původní inzerát na prodej bytu obsahoval údaj o ploše 82 m².
13. Z půdorysu bytu, který prochází správním spisem, zdejšímu soudu plyne, že plocha bytu bez sklepa a balkónu byla přibližně 69 m². K tomuto rozměru dospěl zdejší soud součtem podlahových ploch jednotlivých místností bytu; tedy obývacího pokoje (15,77 m²), jídelního koutu (7,66 m²), kuchyně, koupelny a WC (8,63 m²), pokoje (13,84 m²), ložnice (12,28 m²), předsíně (8 m²) a šatny (2,77 m²). Z údajů ve správním spisu i z vyjádření žalobce je dále zřejmé, že k této ploše (69 m²) je třeba přičíst také plochu sklepa a komory na patře; z „objednávkového listu“ totiž plyne, že komora (2,25 m²) a sklep (3 m²) v součtu se samotnou plochou bytu činí cca 74 m² (jde tedy o plochu odpovídající údaji cca 75 m²). Z vyjádření žalobce i spotřebitele, jak plynou z listin žurnalizovaných ve správním spisu, je zřejmé, že skutečná celková plocha bytu byla 75 m²; ostatně z e-mailové komunikace mezi spotřebitelem a žalobcem plyne, že k obdobnému závěru dospěla také znalkyně při zpracování posudku pro účely hypotéky. Zdejší soud tak má za prokázané, že skutečná plocha bytu (včetně sklepa a komory na chodbě) byla 75 m².
14. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik. Podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele se zakazuje užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí. Podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se obchodní praktika považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele se nekalou obchodní praktikou rozumí také klamavé konání dle § 5 téhož zákona. Podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitelů se užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí zakazuje.
15. Smyslem zákazu klamavé reklamy (jako nekalé obchodní praktiky) je, aby průměrný spotřebitel, který má dostatek informací a je v rozumné míře opatrný a pozorný s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory (odst. 18 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004), učinil informovanou, účelnou (odst. 14) a svobodnou (odst. 16) volbu. Byť jsou tedy spotřebitelé skupinou, která je obecně zranitelná nekalými obchodními praktikami, a unijní právo

proto spotřebitele chrání, při úvahách o průměrném spotřebiteli je nutné vycházet z toho, že průměrný spotřebitel je v rozumné míře opatrný a pozorný. Rozumnou míru opatrnosti a pozornosti je třeba dovozovat i ve vztahu k charakteru obchodu, jehož se spotřebitel účastní.

16. Zdejší soud dává žalované zapravdu v tom, že rozdílná informace o ploše bytu může vést spotřebitele k rozhodnutí o koupi bytu, kterou by spotřebitel jinak neučinil. Plocha bytu podle přesvědčení zdejšího soudu poskytuje spotřebiteli referenční informaci o ceně bytu v přepočtu na metr čtvereční i referenční informaci o celkové spotřebitelské hodnotě bytu (včetně reálné využitelnosti bytu). Na základě tohoto údaje může spotřebitel byty porovnávat a může vyhodnocovat, zda byty o stejném počtu pokojů jsou uživatelsky srovnatelné či zda se co do hodnoty či pohody bydlení z důvodu většího prostoru odlišují. Kupříkladu v nyní posuzované věci mohla informace o ploše bytu sloužit k úvaze spotřebitele, zda kupní cena ve výši 2 690 000 Kč (jak plyne z kupní smlouvy žurnalizované ve správním spisu) je přiměřená ve vztahu k bytům o stejném počtu pokojů a stáří v dané lokalitě. Stejně tak nelze přehlížet, že plocha bytu má nepochybně vliv na určení jeho hodnoty ve znaleckém posudku a na to navazující dostupnost úvěru pro spotřebitele za účelem financování koupě bytu. To, že plocha bytu nebyla uvedena v navazujících dokumentech (kupříkladu v samotné kupní smlouvě), mohlo být způsobeno i tím, že dle § 8 písm. d) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), není plocha bytu údajem nezbytným pro zápis vlastnického práva k dotčenému bytu do katastru nemovitostí. Jestliže skutečná plocha bytu činila pouze 75 m², zatímco žalobce v inzerátu uváděl plochu bytu 82 m², a tedy rozdíl v m² dosahoval 10 % skutečné plochy bytu, bylo uvedení nepravdivé informace způsobilé vést spotřebitele k rozhodnutí o koupi bytu, které by při znalosti skutečné plochy bytu nemusel učinit (§ 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele). To, že žalobce uhradil kupní cenu v situaci, kdy si byl již vědom, že plocha bytu byla menší, než bylo původně žalobcem inzerováno, je přitom podle zdejšího soudu pouze důsledkem povinností plynoucích pro spotřebitele z již uzavřené kupní smlouvy.
17. Dále tedy musel zdejší soud v mezích uplatněných žalobních bodů posoudit, zda uvedení nepravdivého údaje o ploše bytu ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele bylo přičitatelné žalobci.
18. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobila podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny. Odbornou péčí se dle § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele rozumí úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti. Obchodní činnost žalobce spočívala mimo jiné ve zprostředkování prodeje nemovitých věcí, jak je zřejmé z prezentace žalobce (realitního makléře) na jeho webových stránkách, která prochází správním spisem. Zároveň se žalobce prezentoval jako profesionál: „...dbáme na to, aby byl každý jednotlivý případ řešen individuálně a na bezkonkurenční profesionální úrovni... všichni makléři jsou systematicky a odborně proškolení a mohou být v terénu pouze tehdy, pokud splňují naše vysoké standardy na realitní odbornost, potřebné znalosti realitního trhu, pravdomluvnost, férovost, obchodní dovednosti a jiné...“. Jestliže spotřebitel zvažoval nákup nemovité věci prostřednictvím realitního makléře (tu žalobce), jistě nebylo namístě po spotřebiteli vyžadovat, aby přepočítával číselné údaje na makléřem poskytnutém půdorysu bytu, neboť spotřebitel důvodně očekával, že žalobce prezentující se jako profesionál mu poskytuje pravdivé údaje. Realitní makléř tu v obecném chápání nemůže být považován toliko za (zjednodušeně řečeno) správce databáze o dostupných nemovitostech, jejíž existence a aktualizace umožňuje nemovitosti komfortně pořizovat, nýbrž za vskutku profesionálního, a tedy důvěryhodného,

partnera při jejich pořízování. Důsledkem chápání jeho postavení coby profesionála v právě uvedeném smyslu je nutně i předpoklad důvěry v informace, které při obchodování s nemovitostmi sděluje. Zároveň podle zdejšího soudu nelze očekávat, že spotřebitel při fyzické prohlídce bytu odhalí rozpor v udávané a skutečné výměře bytu, jestliže tento rozdíl činí jednotky m², byť v rozsahu 10 % plochy bytu.

19. Přestože není činnost realitních makléřů v České republice regulována speciálním právním předpisem, ve spotřebitelských věcech (jakou je i nyní posuzovaná věc) na realitní makléře (tu žalobce) nepochybně dopadaly povinnosti stanovené zákonem o ochraně spotřebitele. Jestliže žalobce poskytl spotřebiteli chybný údaj o ploše bytu, jednal v rozporu s požadavky odborné péče. Okolnost, že žalobce vycházel z chybných údajů poskytnutých prodávajícím, mohla mít vliv na úvahy o výši pokuty, nikoli na naplnění zákonných znaků klamavé (a tedy i nekalé) obchodní praktiky ve smyslu § 4 odst. 1 a § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Jestliže tedy žalobce poskytl spotřebiteli chybné údaje o výměře bytu, dopustil se dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele správního deliktu tím, že porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik. Bylo na žalobci – jako na profesionálovi, jehož obchodní činnost spočívala ve zprostředkování prodeje nemovitých věcí – aby si údaje poskytnuté prodávajícím ověřil. Uvedení nepravdivého údaje o ploše bytu bylo tudíž podle zdejšího soudu jasně přičitatelné žalobci.
20. Dále musel zdejší soud v mezích uplatněných žalobních bodů posoudit, zda uložená pokuta za porušení informační povinnosti dle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele byla vzhledem k okolnostem věci přiměřená.
21. Dle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele prodávající (tu žalobce) informuje spotřebitele jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, který je pro daný typ nabízeného, prodáváného, poskytovaného nebo zprostředkovaného výrobku nebo služby věcně příslušný. Informace musí zahrnovat též internetovou adresu tohoto subjektu. Jestliže prodávající provozuje internetové stránky, uvede tyto informace i na těchto internetových stránkách. Pokud smlouva uzavřená mezi prodávajícím a spotřebitelem odkazuje na obchodní podmínky, uvede informace podle věty první a druhé rovněž v těchto obchodních podmínkách.
22. Z úředního záznamu ze dne 12.5.2016, id. 301605120048701, je patrné, že inspektoři prvostupňového správního orgánu vznesli dotaz na žalobce, zda žalobce splnil informační povinnost o mimosoudním řešení sporů. K tomu žalobce v podání ze dne 1.6.2016 uvedl: „...*tento bod je pro nás novinkou a děkujeme za upozornění*...“. Je tedy zjevné, že v nyní posuzované věci žalobce povinnost stanovenou v § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele porušil; to nakonec ani žalobce v žalobě sporným přímo nečiní.
23. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná pokutu snížila z 30 000 Kč na 28 000 Kč, neboť řízení v části týkající se nesplnění povinností dle § 14 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele zastavila a v tomto smyslu také zrušila část výroku prvostupňového rozhodnutí.
24. V souladu s absorpční zásadou, jejíž podstata byla v napadeném rozhodnutí sice stručně, ale přesto srozumitelně vyložena, byla pokuta uložena za přísněji postižitelný správní delikt – poskytnutí chybného údaje o ploše bytu (správní delikt dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele); nesplnění informační povinnosti dle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele posoudila žalovaná jako přitěžující okolnost. Ve vztahu k nesplnění informační povinnosti dle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je pak patrné, že žalovaná ve prospěch žalobce přihlédla k tomu, že odvolatel porušil informační povinnost poprvé a že učinil nápravu. Takový postup zásadu absorpce respektuje a ani v dílčích krocích v rámci uplatnění této zásady zdejší soud nedovozuje žádnou vadu.

25. Byť informační povinnost o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů dopadala na žalobce teprve ode dne 1.2.2016 a ke spáchání správních deliktů došlo dne 24.2.2016, bylo povinností žalobce spotřebitele o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů informovat dle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, a to bez ohledu na skutečnost, že spotřebitel o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů údajně sám věděl. Podstatné však pro zdejší soud je, že za přísněji postižitelný správní delikt mohla být dle § 24 odst. 11 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele uložena pokuta až do výše 5 000 000 Kč. Již z uvedeného vyplývá, že žalovaná uložila žalobci pokutu (28 000 Kč) na samotné dolní hranici zákonného rozmezí a jakékoli její další snižování by podle zdejšího soudu stěžímohlo represivní funkci pokuty naplňovat.
26. Podle zdejšího soudu je tak žaloba nedůvodná. Žalovaná podle zdejšího soudu aplikovala správní právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustila ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

V. Náklady řízení

27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalované. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti, a proto jí náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 1. února 2019

David Raus v.r.
předseda senátu

